

Recensie: Eighth Grade ★★★***

Kinepolis Antwerpen
woensdag 20 februari 2019

foto © A 24 Films

Recensie:

Eighth grade, het debuut van Bo Burnham, heeft ondertussen wel wat prijzen in de wacht gesleept. Onder andere de publieksprijs op het Sundance Film Festival vorig jaar. Dat moet dan toch vooral omwille van de thematiek van de prent zijn geweest: hoe egocentrisch tieners zijn die naast hun ouders gaan leven op den duur, tutorials op Youtube verkiezen boven iets aangeleerd krijgen via de ouders, en er in se een leeg en erg eenzaam bestaan op nahouden terwijl ze naar de buitenwereld toe het tegenovergestelde laten uitschijnen, â€! Zo zien we het hoofdpersonage Kayla Day (Elsie Fisher) op haar vlog tips rond zelfzekerheid geven en hoe je voor het eerst buitenkomt, je smijt in de wereld, terwijl ze zelf daar alle moeite mee heeft om dat in de praktijk te doen. Ze kan het allemaal wel verwoorden (goed uitleggen is veel gezegd, de stopwoorden stapelt ze op), maar als ze zelf in zo'n situatie verkeert besterft ze het van de zenuwen. Tegen wil en dank ontvangt ze de award voor stilste van de klas wanneer ze afstudeert en dus naar de High School kan. 'Ik ben constant zenuwachtig alsof ik sta aan te schuiven voor een rollercoaster. Maar na de rit voel ik de opwinding niet.' klinkt het.

Eighth grade (vergelijkbaar met het tweede middelbaar bij ons) is dus vooral een aanklacht hoe dysfunctioneel (nieuw samengestelde) gezinnen wel zijn en welke vernietigende impact de smartphone heeft in ons dagelijks leven. Een leven dat steeds meer in het teken staat van scoren, of het nu om likes en shares gaat op social media, of in het echt. Punt is dat het gevaar door de focus op digitale communicatie te leggen, tieners mogelijks het knap lastig krijgen om een normale conversatie te voeren. Verschillende leerkrachten melden ons al een tijdje dat jongeren op taalkundig vlak niet alleen verzwakken als ze een tekst moeten schrijven maar even goed ook als ze moeten spreken. Hun woordenschat en kennis van grammatica gaat er dus op achteruit. Logisch ook wanneer social media communicatie herleiden tot wel erg infantiele symbolen zoals het duimpje omhoog steken of omlaag. Echte (diepzinnige) gesprekken gaan veel verder dan dat. Oppervlakkigheid en onverschilligheid regeren dus in Kayla's leven.

Deze prent bulkt dan ook van de small talk, en rijgt de leugens van Kayla aan elkaar. Tijdens een drill â€ hoe omgaan wanneer er een aanslag plaatsvindt op school â€ kruipt ze naar het tafeltje van Aiden (Luke Prael) een jongen uit haar klas waarvan ze gehoord heeft dat ie wel wat interesse heeft in perverse dingen. Ze probeert op hem indruk te maken dat er wel wat naaktfoto's staan op haar smartphone waarop hij vraagt of ze ook pijpt. Ze zegt dat ze daar wel van houdt, maar moet thuis opzoeken via een tutorial op Youtube hoe je nu precies een blowjob moet geven. Dat brengt haar in een lastige positie wanneer ze wil oefenen met een banaan, en haar vader Mark (Josh Hamilton) verbaasd is dat ze een banaan in haar hand heeft wanneer hij thuiskomt omdat ze dat niet lust en zelfs vies vindt. Het meisje kan niet anders doen dan een paar happen eten maar moet het zaakje noodgedwongen niet veel later uitspuwen omdat ze ervan walgt.

Wanneer de moeder van Kennedy haar uitnodigt om naar het verjaardagsfeestje van haar dochter te komen, belt Kayla haar vader op terwijl het feestje nog bezig is. Ze stelt dat het gedaan is en wil dat ie zo spoedig mogelijk komt. In realiteit vindt ze compleet haar draai niet, voelt ze zich ongemakkelijk en onzeker met haar verre van ideale uiterlijk, en zorgt het cadeau dat ze aan Kennedy geeft (een kaartspel n.v.d.r.)

voor een ongemakkelijke stilte als reactie bij iedereen. Contact maken met de populaire meiden van de klas is zo goed als onbegonnen werk omdat ze constant "redelijk boertig overigens - met hun smartphone bezig zijn terwijl wat de andere zegt hen kennelijk geen barst kan schelen, laat staan dat ze met een half oor luisteren.

Wanneer Kayla Gabe (Jake Ryan) heeft leren kennen in Kennedy's zwembad, komt ze eigenlijk iemand tegen die net zoals haar is. Hij probeert te imponeren door zo lang mogelijk de adem in te houden onder water, en een handstand te doen. Maar dat laatste lukt niet wat hij wijt aan de stroming: er is te veel volk in het zwembad. Uiteindelijk zullen de twee ook afspreken, wat een al even ongemakkelijke situatie en 'gesprek' oplevert als de film in zijn geheel is.

Eighth grade leest dus vooral als een pleidooi voor echte communicatie, voor het herstel tussen de banden binnen het gezin, voor goede gesprekken tussen vader en dochter, en stipt ook grensoverschrijdend gedrag aan (hoe onschuldig het op het eerste zicht ook lijkt) wanneer de vier jaar oudere Riley (Daniel Zolghadri) Kayla een lift naar huis bezorgt, onderweg stopt, naast haar op de achterbank komt zitten en met haar een spelletje 'waarheid, durven of doen' speelt.

Opvallend is het om te merken dat de inhoud van de video die Kayla maakt met een boodschap die ze pas mag bekijken wanneer ze afgestudeerd is op de High School in se niet veel verschilt van die toen ze aan de Middle School begon. Ook hier gaat het over: hopelijk heb je een fijne tijd gehad op school, vrienden gemaakt, misschien zelfs een vriendje, "Maar in feite hoort ze bij niemand. Ook niet bij het kliekje van Olivia (Emily Robinson) waar ze een dag mee mag lopen om zo het leven op de High School te ontdekken. Er zit immers vier jaar tussen hen, wat voor Olivia geen probleem is. Maar haar andere vrienden voelen wel het leeftijdsverschil. Zeker als het om social media gaat, waar zij veel later mee gestart zijn dan Kayla's generatie. Kayla's stil zijn, voelen die vrienden ook aan als een negatieve appreciatie van het gesprek. Ze denken dat wat ze aan het vertellen zijn saai is voor haar.

'My life is really amazing.' klinkt het steevast uit de mond van Kayla. Feit is dat die stelling totaal niet opgaat op het moment dat ze voor het eerst naar de High School zal trekken. Integendeel, haar leven is leeg en eenzaam, en op haar vader na, heeft ze niemand waar ze echt op kan terugvallen. Eighth grade toont dat zo'n klankbord hebben essentieel is. Wat deze trage prent extra ongemakkelijk maakt, is ook de erg hippe soundtrack vol elektronica die haaks staat op het totaal niet coole leventje dat Kayla leidt. Of hoe perceptie en realiteit (ook in de maatschappij, niet zelden door social media gevoed) soms erg ver uit elkaar liggen. Het erg dissonante en uit het ritme gespeeld volkslied door het orkestje waar Kayla deel van uitmaakt "ze mag de cymbalen tegen elkaar kletsen" is daarbij wellicht hét symbool voor een samenleving "of beter: egocentrische optelsom van wat individuen bij elkaar - die al in de kindertijd dreigt te ontsporen.

< Bert Hertogs >